

POSTANOWIENIE

Dnia 9 lipca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki

w sprawie **E. M.**

skazanego z art. 190a § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 9 lipca 2020 r.,

kwestii dopuszczalności kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w B.

z dnia 20 grudnia 2019 r., sygn. akt VIII Ka (...),

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w B.

z dnia 25 stycznia 2019 r., sygn. akt III K (...)

na podstawie art. 531 § 1 w zw. z art. 530 § 2 i art. 429 § 1 k.p.k.

postanowił:

- 1. pozostawić kasację bez rozpoznania;**
- 2. zasądzić od skazanego na rzecz oskarżycielek posiłkowych M. K. i I. C. kwoty po 300 zł;**
- 3. nie uwzględnić wniosku obrońcy o zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej za sporządzenie i wniesienie kasacji;**
- 4. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 25 stycznia 2019 r. Sąd Rejonowy w B. uznał E. M. za winnego przestępstwa z art. 190a § 1 k.k. w zb. z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 §

1 k.k., z wymierzeniem mu za to kary 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz przestępstwa z art. 190a § 1 k.k., za co skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Nadto, wyrokiem tym wymierzono oskarżonemu karę łączną roku pozbawienia wolności, której wykonanie zawieszono na okres próby wynoszący 3 lata, a także zobowiązano oskarżonego do powstrzymania się od przebywania na terenie nieruchomości należących do I. C. i M. K. , powstrzymania się od zbliżania się do nich na odległość mniejszą niż 10 metrów oraz powstrzymania się od kontaktowania się z nimi w formie bezpośredniej. Wreszcie, orzeczono o kosztach sądowych.

Po rozpoznaniu apelacji oskarżonego i jego obrońcy, Sąd Okręgowy w B. , wyrokiem z dnia 20 grudnia 2019 r., zmienił zaskarżony wyrok w stosunku do E. M. w ten sposób, że: uchylił rozstrzygnięcie o karze łącznej roku pozbawienia wolności; wyeliminował w opisie drugiego z przypisanych mu wyrokiem Sądu Rejonowego czynów określone stwierdzenia, z obniżeniem kary za ten czyn do 3 miesięcy pozbawienia wolności; wymierzył oskarżonemu karę łączną 9 miesięcy pozbawienia wolności; orzeczony obowiązek powstrzymania się od zbliżania się przez oskarżonego do I. C. i M. K. określił na odległość nie mniejszą niż 50 metrów (pkt II); utrzymując w pozostałym zakresie wyrok w stosunku do E. M. w mocy (pkt III) oraz orzekł o kosztach sądowych.

Z kasacją od tego wyroku wystąpił obrońca skazanego. Zarzucił w niej obrazę przepisów prawa materialnego i procesowego, a to: a) art. 434 § 1 k.p.k., b) art. 457 § 3 w zw. z art. 437 § 1 k.p.k., c) art. 433 § 2 w zw. z art. 447 § 1 i art. 457 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 EKPCz i art. 45 w zw. z art. 176 ust. 1 Konstytucji RP, a także d) art. 45 Konstytucji RP i art. 6 EKPCz. W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i „przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania w zaskarżonym zakresie”, a także o zasądzenie kosztów pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu.

W odpowiedzi na tę kasację, pełnomocnik oskarżycielek posiłkowych wniósł m.in. o pozostawienie jej bez rozpoznania oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja ta okazała się niedopuszczalna z mocy ustawy.

Zgodnie bowiem z art. 523 § 2 k.p.k., kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Ograniczenie to nie dotyczy jedynie wypadku, gdy kasacja strony została wniesiona z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.).

W sprawie niniejszej obrońca wniósł kasację od wyroku, którym orzeczono wobec oskarżonego karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Jak wskazano już na wstępie, rozstrzygnięcie Sądu odwoławczego zawarte w pkt III jego wyroku sprowadzało się bowiem do utrzymania w mocy zaskarżonego wyroku w stosunku do E. M. „w pozostałym zakresie”, a więc poza zmianami dokonanymi w pkt II. Oznacza to m.in., że utrzymano w mocy rozstrzygnięcie o warunkowym zawieszeniu wykonania kary łącznej zawarte w wyroku Sądu Rejonowego.

Wobec tego, że skarżący nie powołał się przy tym na uchybienie z kręgu bezwzględnych przyczyn odwoławczych, kasacja ta w ogóle nie powinna zostać przyjęta. Skoro jednak skargę tę wadliwie przyjęto, Sąd Najwyższy – stosownie do art. 531 § 1 zd. I w zw. z art. 530 § 2 i art. 429 § 1 *in fine* k.p.k. - zobligowany był do pozostawienia jej bez rozpoznania. Natomiast na podstawie art. 637a w zw. z art. 637 § 1 w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. obciążono skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

Na uwzględnienie nie zasługiwał ponadto wniosek obrońcy z urzędu o zasądzenie wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji w niniejszej sprawie. Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał już w swych orzeczeniach, że sporządzenie i wniesienie niedopuszczalnego nadzwyczajnego środka zaskarżenia przez obrońcę z urzędu nie daje podstawy do przyznania wynagrodzenia za taką czynność, albowiem Skarb Państwa nie może ponosić finansowych skutków podejmowania przez podmiot fachowy czynności prawnie niedopuszczalnych (por.

np. postanowienia SN: z dnia 17 lutego 2005 r., IV KK 418/04, z dnia 24 kwietnia 2007 r., IV KK 98/07, czy z dnia 28 listopada 2012 r., III KK 313/12). Zasądzono natomiast od skazanego na rzecz oskarżycielek posiłkowych M. K. i I. C. stosowne kwoty z uwagi na zasadny wniosek ich pełnomocnika w tym zakresie.

Z tych wszystkich względów orzeczono, jak na wstępie.